

Y R J Ö K A L L I N E N

hengen mies, ihmisyyden apostoli.

Pieni sukuselvitys ja löydös.

Useimmille meistä on Yrjö Kallinen tuttu. Jos joku ehti kuulemaan hänen puhumistaan, esitelmöimistään - hän uis-taa sen loppun ikänsä. Jos kuka tahansa meistä luki hänen kirjoittamiaan artikkeleita - tavallisesti se oli huomattavan työväentapahtuman, vuosijuhlan tms. juhlapuhe, se pysyy mielessä. Kaikissa niissä oli asiaa, syvyyttä, ihmisyyttä ja totuutta.

Kallinen puhujana

Minä kuulin häntä ensimmäisen kerran kotikaupungissani Pietarsaareissa, työväentalon kahvilan päivätilaisuudessa. Silloin oli kai tekeillä vaalit. Iso kahvilan sali oli täynnä, oli kesä, aurinko paistoi korkeista ikkunoista ja kaksi valkotukkaista puhujaa esiintyi peräjälkeen. Ensin puhui kookas, hintelä ja merkillisen pitkänenäinen mies. Hän oli veturinkuljettaja Mauriz Rosenberg Vaasasta, vasta vankilasta vapautunut, pitkän tuomion istunut kommunisti. Hänet me suomalaiset muistamme siit, että O.W. Kuusinen nimitti hänet ns. Terijoen hallitukseen ministerikseen.

Rosenbergin puheen olen unohtanut. Kallisenkin teema on hiuennut mielestäni, mutta muistan, kuinka hän puhui. Hän julisti, nauratti kuulijoita ja väliin liikahtutti kuulijat itkusilmiksi. Pari kertaa naiset availivat käsilaukkujaan nenäliinan ottoa varten ja se yleensä on merkki liikutuksesta. Meille poikasille hän oli iso, massiivisen voimakas, kookkailla käsillään voimakkaasti elehtivä puhuja, jonka ääni oli väliin kuin ukkos-pauhua, väliin poikasille leppoisasti jutteleva mukava setä, jonka setämyisyys poikkesi vahvasti tavallisesta siinä, että hän puhui meille kuin aikuisille.

Toisen kerran kuulin hänen puhuvan vuonna 1937 Osuusliike Lapinmaan 15-vuotisjuhlassa Rovaniemen kansantalossa. Sekin puhe jäi mieleen. Se oli huvittava, "hauska". Siitä kerrottiin jälkepäin, että Kallinen piti "kivan" puheen. Siinä vain kävi niin, kuten joskus hyvällekin esiintyjälle saattaa käydä, että kaksi kaskua peräkkäin on liikaa. Puheen pitäjälle tulee halu naurattaa ihmisä. Hän muistaa pitkän sarjan hassuja tapauksia, kertookin niitä, eikä hän enää muista, mitä oli sanomassa, kun ensimmäisen vitsin jälkeen kertoi toisen. Hyvät, ehkä etukäteen suunnitellun puheen ainekset hajoavat, aika kuluu kansan naurattamiseen. Näin voi hyvällekin esiintyjälle sattua.

Kolmas Kallisen puheista tavoitti minut ja meidät sodasta. Oli kulunut neljännesvuosisata kansalaissodasta ja paljastettiin ns. "punikkien" muistokivi Malmin hautausmaalla. Se oli kai vuonna 1943. Vaikka sodan aikana sensuuri ehti ja halusi ehtiä peittämään kaiken sananvapauden ja sanan vapaana elämisen, oli puhe Demarissa ja Kuluttajain lehdessä kokonaan. Sitä me Uhtuan korvessa luimme ja liikutuimme. Siinä puhui ihminen ihmisyydestä aikana ja - ajalta, jolloin ihmisen henki oli alennusmyynnissä, jolloin aseet, voima ja sotavaunut olivat arvossa.

Kerran pääsin kertomaan Kalliselle, kuinka ihmisyyden sana tavoitti meidät, Viena valloittavat sotijat, miten sana meitä kosketi. Iso, massiivinen, silloin jo kauttaaltaan hopeahiuksinen Kallinen liikuttui tippa-silmään.

Kallisen tavasta suhtautua asioihin ja ihmisiin voi olla näytteenä vaikka se, kun hän minulle v.1954 ilmoitti, että hänellä olisi minulle työpaikka

Helsingissä. Menin Helsinkiin ja sovimme, että aloitan hänen alaisenaan. Kun minun olisi pitänyt lähteä puhujakierrokselle, huolestuneena kysyin mestarilta neuvoa, kuinka puheita pidetään:

- Mitä minä puhun?

- Se on sinun asiasi.

- Kuinka minä puhun?

- Se on vielä enemmän sinun asiasi. Sana on vapaa sinun keinoillasi. Mutta kun sinä jotakin sanot, muista, että joka sana kuuluu ja että joka virke, minkä lausut, ymmärretään. Älä valehtelee asiaasi paremmaksi kuin se ansaitsee - äläkä puhu tyhjää muutoinkaan.

Hän painotti sikäli oikeaa elämäntapaa, että varoitti puhujaa, kuten muitakin, elämästä yli varojensa.

- Älä anna viinan villitit itseäsi. Eikä ole tarpeen, että naisjuttuja kovin viljalti kuuluu.

Ehkä on vielä syytä sanoa, että hän puolusti meitä alaisiaan joka näkemässä ja kenen edessä tahansa.

Tilastojen mukaan hän piti noin 3000 puhetta ja esitelmää. Ja väitetään, että hän olisi ollut ensimmäinen puhuja Suomessa, joka oli ollut puhujana kasvokkain yli miljoonan kuulijan kanssa. Sen olivat arvioineet muut. Häntä itseään se ei kiinnostanut, vaikka hän muuten mielellään esiintyikin.

Puhujana Yrjö Kallinen oli niin suosittu, että hänen kalenterinsa oli aina vuodeksi täynnä senkin jälkeen, kun hän oli jäänyt ns. eläkkeelle tai vapaalle Kulutusosuuskuntien Keskusliiton valistuspäällikön toimesta.

Läheskään kaikki KK:n suuret pomot eivät olleet sanankäyttäjiä. Mm. pääjohtaja Jalmari Laakso, hyvä tarmokas ja osaava pääjohtaja oli niin piinallisen hidas "tuota-tuota-öö..."-puhujana, että kuulijat ehtivät moneen kertaan arvata, mikä on seuraava sana ja jopa virke. Siihen liittyy muuan tapaus, joka sopii tässäkin kerrottavaksi.

Osuusliikkeet järjestivät myymäläverkostonsa alueella vuosittain jäsenjuhla-kierroksen. Me Kallisen alaiset touhussimme niissä puhujina. Joskus tai jotkut liikkeenjohtajat pitivät juhlia arvossa ja tärkeinä, mitä ne tiedotustoimintaa ajatellen olivatkin. Kerran oli Raumalla menossa kierros. Juhlien puhujana oli Urho Kuokkanen, hyvä, sekeäsanainen ja miellyttävä puhuja. Raumalaisen osuusliikkeen, Suojan, johtajana toimi siihen

aikaan vauhtiville Matti Hirsimäki. Hän sai päähänsä, että kaupungin, siis Rauman osuusjuhlaan on saatava hyvä ja kuuluisa puhuja ja että Yrjö Kallinen olisi sopiva. Hänpä hoitaa asian ja tilaa Kallisen Raumalle pääjuhlan puhujaksi.

Johtaja Hirsimäki soitti Helsinkiin siltä sileältä. Valistusosastolta sanottiin, että Kallinen ei ole paikalla. Hirsimäki pyysi keskusta yhdistämään pääjohtajalle. Sanoi vielä, että kyllä hän Kallisen Raumalle saa. Keskus yhdisti Rauman Hirsimäen pääjohtaja Laakson puhelimeen ja näin asia eteni:

- Haluu, Laakso.

- Hirsimäen Matti Rauman Suojasta, päivää, pääjohtaja.

- Mitä Raumalle kuuluu?

- Hyvää muuten, mutta katsos, kun meillä on täällä osuuskauppajuhlakierros ja minä haluaisin pääjuhlaan hyvän ja arvovaltaisen puhujan. Ja minä tarvitsisin Sinun apuasi. Voisitko mitenkään vaikuttaa siihen, että me saisimme tänne pääjuhlaan puheen pitäjäksi itse...

- Jaahas, vai että minua tarvitaan. Odotapas, katson kalenterista. Minä päivänä se teidän juhlanne olikaan... - Juu kyllä minulle sopii. Minulla ei sille päivälle ole mitään. Tulen mielelläni Raumalle pääjuhlan puhujaksi. Kiitos vain huomaavaisuudesta.

Ja katso, pääjohtaja tuli ja puhui -tuota-tuota-öö-öö.

Kallinen kirjallisuudessa

Edellä muutama lähikuva Yrjö Kallista aikuisena, sanoisinko vaikuttajana ja kuuluisana puhujana, julistajana. Hänen vaiheistaan saisi monta kirjaa. Itse hän kirjoitti puolenkymmentä Teosta: yhden muistelman ja maailmankatsomuksellisia syväluotauksia, kuten **Hälinää ja hiljaisuutta, Elämmekö unessa, Tässä ja nyt** sekä useita tutkielmia valistustyöstä, sanottavasta, aikuiskoulutuksesta jne. Tähän mennessä kaksi tutkijaa on kirjoittanut hänestä. Pastori Saul Nieminen, hyvä ystävä, kirjoitti kaksi teosta **Mies äänen takana** ja **Löytäjän ilo**, maisteri Teuvo Rasku, teosofi-ystävä hänkin **Legenda jo eläessään** -

Yrjö Kallinen sekä Antti Vuorenrinne satavuotisteoksen **Ihmisyyttä etsimässä**. Kaksi vuosikymmentä aiemmin julkaistiin antologia, jonka kokosi Viljo Ripatti:

Parempaa etsimässä, jossa minullakin oli yksi osuus.

Vielä eräs mieleenpalautus Yrjö Kallisen vaiheista. Kun hän oli 80-vuotias, täysin sokea, Leena Pietilä teki hänestä tv-ohjelman otsikolla **Elämmekö unessa**. Se julistus vavahdutti koko kansaa. Ohjelma on esitetty 5-6 kertaa ja aina se ravistaa. Siinä ruotii elintaso-, turhuus- ja tyhjäänpäiväisyys-Suomea vanha, hengenpaloltaan vielä rautainen, jo sokea mies, jolle vaimo, Aune Esteri; lähes vuosikymmenen ajan luki ääneen, 10 tuntiakin päivässä. Se säväytti koko kansaa.

Kuvitelkaa, mitä aina tapahtui silloin, kun kuuliija sai olla kasvokkain, nähdä julistajan ja kuulla, kun hän kantoi sytykkeitä kaikkea turhuutta, tyhjäänpäiväisyyttä ravistelevaan roihuun.

Sukua ja taustaa

Sitten katsomme Kallisen siihen elämänvaiheeseen, johon liittyy eräs sukututkijaa kiinnostava tapahtuma. Ensin numerotidot henkilöstä, kotitaustasta kotikentästä:

Yrjö Henrik Kallinen, syntynyt Oulunjoella 15.6.1886.

Isä: työmiehes Yrjö Heikki, s.2.2.1853 Limingassa.

Äiti: Johanna, s.8.8.1844, varakkaan merimiehen tytär, jonka perintörahoilla Oulunjoen maatila ostettiin. Tila oli varsin suuri, n. 300 hehtaaria, pääraekennus vasta 10 vuoden ikäinen sinne muutettaessa. Puralan talo on paikoillaan vieläkin Oulujoen rannalla.

Puralan tila myytiin v.1900. Perhe muutti Oulun kaupunkiin. Isä siirtyi Åströmin nahkatehtaalle nahkuriksi. Asunto löytyi Oulun kaakkoislaidalta Intiöstä. Johannalla ja Heikillä oli kolme tytärtä ja poika Yrjö. Tyttäristä vanhin Anna, oli syntynyt 11.7.1879, Katri 11.1.1882 ja Saima 17.2.1884.

Äiti Johanna kuoli 5.1.1909. Isä Heikki avioitui uudelleen 5.11.1912 Greta-Liisa Isoviidan kanssa. Hän oli syntynyt 1.4.1871. Tästä aviosta syntyi poika, Martti 24.9.1914. Martti opiskeli ekonomiksi ja työskenteli osastopäällikkönä keskusliikkeessä Helsingissä.

Yrjön sisarista kaksi opiskeli silloista aikaa ja tilannetta ajatellen melko hyvin. Vanhin, Anna, kävi Oulun Diakonissalaitoksen koulun, toimi dia-

konissa-terveyssisarena Nivalan seurakunnassa ja ystävystyi Heikkilän tilan isäntäväkeen, Kaisa ja Kyösti Kallioon. Toimi sen jälkeen Oulun kunnallissairaalan osastonhoitajana lähes kaksi vuosikymmentä. Kun Kaisa ja Kyösti Kallio muuttivat Helsinkiin ja presidentin rouva tarvitsi hoitajaa, Anna Kallinen kutsuttiin perheeseen ja Linnaan. Tutustuin Annaan 50-luvulla. Saatan hyvin kuvitella, että hiljaiseen, lähimmäistään tarkasti katsovaan punaposkiseen neitiin sisältyi tiukka järjestyksenpitäjä ja tottelemisen tarkkaa noudattamista vaativa nainen.

Toinen tytär sai polion, kävi kauppakoulun ja toimi aluksi kauppiana Torniossa, sitten liikkeiden kirjanpitäjänä. Hän kuoli v.1947. Tyttäristä nuorin kuoli tubiin jo 1899. Diakonissa Anna kuoli 13.10.1968. Torniossa asuessaan Katri Kallinen oli sikäli historiallinen henkilö, että hän oli ensimmäinen kunnanvaltuustoon kuulunut nainen.

Velipuoli Martti, jonka usein KK:ssa tapasin, kertoi Yrjö-veljen olleen aina perheen apuna, jos tarvittiin. "Hän avusti meitä kuukausittain ylioppilaaksi tuloon saakka ja kun minun olisi pitänyt mennä yliopistoon, en tohtinut yrittääkään muualle kuin 2-vuotiseen kauppakorkeaan ekonomiksi aikovana. Hän rahoitti senkin. Tehtiin velkakirja, sain kuukausittain määräsunnan ja maksoin velan takaisin ensimmäisestä työpaikasta tienäämilläni rahoilla."

Tässä siis perhetaustat ja yhteydet. Yrjö Kallisen muistelmia, hänestä kirjoitettuja kirjoja lukiessa tapaa itseksensä lueskelleen, opiskelleen, pajon pohtineen ja asioihin syventyneen ihmisen. Ehkä kuulijoille on jo avautunut Yrjö Kallisen hengen mitta.

Jos tai kun hän meni kokoukseen ja sillä puheenvuoron käytti, sitä kuunneltiin ja sanontoja siteerattiin. Kun hän kerran arvosteli ay- ja muiden poliitikkojen konsteja, hän sanoi riitaa tulevan siksi, että huipulla on tungosta, kun sinne sopii vain yksi kerrallaan.

Sodan jälkeen hänet valittiin ministeriksi - puolustusministeriksi. Jos valitsijat kuvittelivat saaneensa ministeriöönsä kiltin idealistin, kaikki e-erhtyivät. Hän vaikutti sielläkin.

Sukututkimuslöytö

Vihdoin pääsemme mielenkiintoiseen sukututkimuslöydökseen. Yrjö Kallinen opiskeli aikoinaan englanninkielen, Siitä tuli melkein hänen kotikielensä, sillä 20 vuotta nuorempi vaimo, Aune Esteri toimi aikoinaan Suomen Lontoon lähetystössä kauppaosastolla sihteerinä. Ministerinä Yrjö Kallinen tutustui tietekin USA:n tšekäläisen lähetystön väkeen.

Kirjassaan **Hälinää ja hiljaisuutta** hän kertoo äitinsä veljestä, enostaan, joka meni, oululainen kun oli, merille vuonna 1850. Siellä hän joutui jotenkin kosketuksiin mormonivaikuttajien kanssa. V.1853 eno, Johan Selin, jäi Amerikassa maihin ja asettui sinne. Hän kirjoitteli sisarelleen Johanna Selinille, Yrjö Kallisen äidille. Viimeinen kirje oli saapunut jostakin Arizonan ja Utahin välimaisemista 1889 ja ruotsiksi kirjoitetuna kirje kertoi veljen saaneen lähetystehtävän ja että matka voi olla intiaanien vuoksi vaarallinen. "Jumalan avulla toivon pääseväni perille". Äiti huokaili, että kai veli oli kadonnut ja pikkupoika Yrjö leventeli intiaanien kanssa taistelleesta enostaan.

Kerran, vuonna 1946 USA:n lähettiläs Warren soitti ministeri Kalliselalle puolustusministeriöön ja sanoi, että uusi sotilasasiainmies tulee tapaamaan Kallista ja että tämä kapteeni Swensson on paitsi nuori myös mormoni. Tällä kertaa Kallinen ei vielä kertonut mitään enostaan, mutta viikkoa myöhemmin hän kertoi ja tiesi mainita, että Johan Selin oli muuttanut nimensä John Salineksi.

Ote mainitusta kirjasta:

Kapteeni kuunteli tarkkaavasti ja sanoi:

- Jos enonne on ollut päivänkään ajan kirjoihimme merkittynä kirkon jäsenenä, niin Salt Lake Cityssä, kirkkomme sukuosastossa, täyty olla kaikki mahdolliset tiedot hänestä ja myös siitä, milloin ja missä hän on kuollut.

Kapteeni Swensson otti hoitaakseen asian.

Ei kulunut kauankaan, kun jo sain vastaanottaa juhlallisesti sinetöidyn suuren kirjekuoren, jossa oli mormonien kirkon merkit. Kuoressa oli kaksikin pitkää kirjettä: ensimmäinen oli kirkon sukuosastosta Salt Lake Citystä. Siitä kävi selville merkillisiä asioita: Intiaanit eivät olleet lainkaan tappaneet

enoani. Päinvastoin hän oli asunut kauan sekä Utahissa että Arizonassa. Hän oli ollut naimisissa englantilaisen naisen kanssa ja perheessä oli ollut kymmenen lasta. Kaksi pojista oli edelleen elossa. Enoni tietysti, kuten hänen vaimonsakin olivat jo kuolleet.

Toinen kirje oli John Salinen nimeen perustetun sukuseuran sihteeriltä. Hän ylistää Jumalaa tapahtuneesta ihmeestä - he ovat tienneet sukunsa päämiehellä olleen siskon ja siskolla muun muassa pojan, kuten Oulun kirkkokansliasta tilatut kirkonkirjat olivat osoittaneet, muta vasta nyt Jumala oli johtanut niin asian, että "vihdoinkin olemme löytäneet toisemme.

Sukuseurassa oli kaikkiaan 79 jäsentä. Kaikille oli tiedotettu ihmeellisestä löydöstä. Niin, siitä alkoi riemukas kirjeenvaihto.

Oli täytynyt tapahtua sarjoittain kummallisia, melkein mahdottomia asioita ennen kuin äitini poika istui Suomen puolustusministeriössä ja istui siellä juuri silloin, kun eräs mormoni - tietääkseni ainoa sellainen Yhdysvaltain täällä olleiden sotilasaamiesten joukossa - saapuu tervehdyskäynnille. Ja ministeri Warreninkin piti vielä sanoa. By the way, he is mormon.

Tarinan romanttisimman osan, jotakin sellaista, jota luullaan vain taruissa tapahtuvan, kerron myöhemmin.

Kirjeenvaihtomme sukuseuran kanssa oli kertonut meille todella romanttisen tarinan.

John Salinen saavuttua mormonien perustamaan, mutta vielä vähäiseen Salt Lake Cityyn, vaellus itärannikolta sinne jatkui yhä yli tasankojen, virtojen ja vuorten. Etenkin ankarien lumipyryjen aikana ja jälkeen tapasivat mormonijohtajat lähettää Salt Lake Citystä nuoria miehiä hevosineen korkealle vuoristoon tarkastamaan, ettei vain jokin vaeltava ihmisryhmä olisi uupunut nietoksiin. Niinpä John Salinekin eräänä päivänä jälleen sai, kuten usein ennenkin, tuollaisen määräyksen, ja hän lähti vuorille pelastusryhmän johtajana.

Melko kaukana he tapasivatkin väsyneen vaeltajaryhmän. John Saline tiedusteli ihmisiltä, olivatko kaikki tässä. Ensin hänelle vakuutettiin kaikkien ole-

van mukana, mutta eräs vaimo sittenkin arveli yhden äidin kahden tyttärensä kanssa uupuneen jo aikaisemmin.

John lähetti ryhmänsä pääosan kuljetamaan ihmisiä turvaan. Itse hän muuttamaan toverin kanssa lähti kahlauttamaan hevosiin yhä syvemmälle vuoristoon.

Kauan ei kulunutkaan ennen kuin he löysivät miltei lumeen hautautuneina äidin tyttärineen. Kaikki olivat hengissä, mutta pahoin kylmettyneinä. Heidä lääkittiin parhaan mukaan, heidät käärittiin huopiin ja nostettiin hevosten selkään. Ja niin valettiin takaisin kau-punkiin.

Perheen isä oli palelluttanut jalkansa jo viikoja aikaisemmin. Hirvittävien ponnistusten jälkeen hän oli vihdoinkin kuollut ja haudattu jotenkuten.

Vanhempi tyttäristä joutui erään monipiispan kasvattityttäreksi, samalla kun äidin ja toisen tyttären elämä myös jotenkin turvattiin.

Vuodet kuluivat. Ja niinpä tapahtui, että eräänä päivänä John Saline, äidin ja tyttären pelastaja, pyysi sekä äidiltä että piispalta vanhimman tyttären kättä.

Eräänä varhaisena aamuna junamme lähestyi Mesan kaupunkia Arizonassa. Olimme tietysti kirjoittaen ilmoittaneet junan, jolla aioimme saapua. Kun laskeudimme pitkän junan jälkipään makuuväunusta alas, näimme oitis ihmisryhmän, joka yhteenkokoontuneena kiihkeästi etsi silmillään jotakin. Arvasimme heidän etsivän meitä.

Lähestyimme, lähestyimme - ja yhtäkkiä sulut murtuivat. Syösyimme toistemme syliin. Naiset kyynelehtivät ja me miehet ravistelimme toisiamme hartiavoimin.

Tähän voisi jo päättää. Oikeastaan, ahtaastiottaen tämä koko teema ei liity sukututkimukseen, mutta se osoittaa, kuinka joku sattuma voi tulla hakematta avuksi. Olemmehan me sen itse omissa tutkimuksissamme huomanneet.

Kalliset ja Kalliot

Tutustuin diakonissa Anna Kalliseen Yrjön, eli "YY-KOOn" kesäpaikassa Mölandetissa v.1956. Kun Kallinen täytti 70 vuotta, valistusosaston henkilökunta osti hänelle kasvihuoneen tarvikkeet. Minä lupasin tehdä sen. Hänen osastol-

laan työntekijöillä oli kahden kuukauden kesäloma. Hankin tavarat. Kasvihuone tehtiin. Siihen tuli luja runko ja ensimmäistä kertaa oli käytettävissä vahvaa muovia. Sillä katettiin ansari. Työ kesti viisi viikkoa. Voitte uskoa, että harvoin on rakennustyömaalla pohdittu niin syviä, totuutta etsiviä asioita. Minä kyselin, Kallinen selitti. Sinä kesänä Anna Kallinen oli Mölandetissa.

Kysyin, millaista oli ollut olla ja elää presidentin ja Kaisa Kallion kotona ja presidentin linnassa. Ensin hän kertoi olostaan Nivalan Heikkilässä. Hänän asui Nivalan vuodet Kallion kotitalalla. Hän kertoi, että Kaisa oli vakava, jämerä perheen ja maatilan emäntä. Kun isäntä tuli kotiin eduskunnasta, oman talon ja kodin asiat hoidettiin ja Heikkilän tilalla tehtiin työtä ahkerasti.

Kun Kyösti Kallio otti maan päämiehen tehtävät vastaan talvella 1937 ja muutti Helsinkiin tarvitsi Kaisa Kallio jotakin lääkärinhoitoa ja sairaanhoitajan läsnäoloa, Vanha ystävä Nivalan ajoilta, Annukka Kallinen kutsuttiin linnaan seuraksi, ei hoitajaksi, vaan perheenjäseneksi. Kaisa Kalliosta hän kertoi, että siinä historiamme ensimmäinen talonemäntä joutui vaikeaan punnitukseen, mutta Annukan mukaan Kaisaa ei järkyttänyt työn vaikeus. Hän oli oma itsensä. Ei teeskennellyt hienoutta, tavoitellut ns. tasoa. Oli aivan tavallinen, vaatimaton ihminen. Ja kuten Yrjö Kallisen sisar, Anna, sanoi Kaisa Kallio saavutti vaatimattomuudellaan kaikkien ihmisten kunnioituksen.

Yrjö Kallisen Kyösti Kallio tietenkin tunsu hyvin. Olihan Annan veli käynyt heillä sisarensa luona. Ja kun Yrjö joutui vuoden 1918 tapahtumien yhteydessä vankilaan, tuomituksi ja halveksituksi, Kallio piti yhteyttä silloinkin.